

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 154/2015
17.12.2015.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Х.к. К. а.д. из Б., кога заступа пуномоћник И.У., адвокат из Б., против туженог К.г. д.о.о. у стечају из Б., кога заступа пуномоћник Г.Р., адвокат из Б., ради утврђења права својине и излучења ствари, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 1265/14 од 14.01.2015.године, у седници већа одржаној дана 17.12.2015.година, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца Х.к. К. а.д. из Б. изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 1265/14 од 14.01.2015.године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр. 2489/12 од 08.10.2012.године, у ставу првом изреке усвојен је тужбени захтев и утврђено право својине тужиоца на непокретностима и покретним стварима ближе наведеним у овом ставу изреке, што је тужени дужан признати и трпети. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да из стечајне масе излучи све покретне и непокретне ствари, таксативно наведене у ставу првом изреке, те да исте без одлагања преда испражњене од лица и ствари у мирну и непосредну државину тужиоцу. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 280.800,00 динара.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр. 1265/14 од 14.01.2015.године, преиначио првостепену пресуду, тако што је у целости одбио тужбени захтев тужиоца за утврђење права својине на непокретностима и покретним стварима ближе означеним у тачки један изреке, а тачком два изреке одбио је и тужбени захтев за излучење наведених покретних и непокретних ствари из стечајне масе туженог и предају истих тужиоцу. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 215.700,00 динара.

Против другостепене пресуде, благовремену и на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП дозвољену ревизију преко пуномоћника из реда адвоката изјавио је тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) који се у конкретном случају примењује на основу члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на постојање других апсолутно битних повреда одредаба парничног поступка које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП. Ревидент осим позивања на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП које су учињене у поступку пред другостепеним судом конкретно се не позива на одредбу из Закона о парничном поступку коју другостепени суд није применио или је неправилно применио, а која је могла да буде од утицаја на доношење законите и правилне пресуде. Неосновано ревидент у смислу члана 407. став 2. у вези са чланом 403. став 2. ЗПП оспорава утврђено чињенично стање имајући у виду да је другостепени суд своју одлуку засновао на чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, али је из истог чињеничног стања извео другачији материјалноправни закључак кога суштински ревидент оспорава, али по оцени Врховног касационог суда неосновано.

Према утврђеном чињеничном стању правни претходник тужиоца је од Дирекције за изградњу и реконструкцију града Београда добио на коришћење грађевинско земљиште у Ж. ради изградње прве фазе сопственог погона, на коме су изграђени спорни објекти. Туженог је 25.05.1992.године основао правни претходник тужиоца као деоничарско друштво и као оснивач обезбедио средства за оснивање и почетак рада, која чине објекти, опрема, материјал, полупоризводи и новчана средства у укупној вредности од 771.150.358,00 динара према попису који је саставни део одлуке о оснивању туженог, а за који износ зависно предузеће издаје 77.115 приоритетних деоница, свака у номиналној вредности од 10.000,00 динара, као противвредност уложеног капитала за своје оснивање и исте гласе на оснивача, овде тужиоца, који је једини оснивач туженог. У члану 8. Одлуке тужиоца о промени облика организовања туженог у Д.О.О. од 28.06.2000.године наведено је да се средства која је оснивач уступио туженом према акту о оснивању трансформишу у удео члана друштва туженог, при чему је тужилац једини оснивач са уделом од 100%, а тужени је тај који располаже основним капиталом конституисаним променом облика организовања друштва.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев за утврђење права власништва тужиоца на спорним непокретностима и покретним стварима и искључење истих из стечајне масе туженог закључујући да у конкретном случају није дошло до преноса права својине са тужиоца на туженог, већ само права коришћења у погледу улога у

предузеће туженог, а обзиром да је тужилац био искључиви власник предметних непокретности до оснивања предузећа туженог првостепени суд налази да је тужени предметне непокретности само користио по основу пренетог права коришћења, те је на основу члана 20. Закона о основама својинскоправних односа и применом члана 50. и 112. Закона о стечају усвојио тужбени захтев.

На основу истог чињеничног стања, другостепени суд је извео другачији материјалноправни закључак. По правилном становишту другостепеног суда тужилац је оснивањем туженог пренео му на трајно коришћење објекте и опрему који су предмет спора, на којима је пре тога тужилац имао право коришћења као облик друштвеног власништва, а што подразумева да је тужени стекао право управљања, коришћења и располагања покретним и непокретним стварима које су предмет тужбеног захтева, због чега је одбио тужбени захтев тужиоца за утврђивање права својине и излучење из стечајне масе туженог.

Неосновано ревидент указује на неправилну примену материјалног права од стране другостепеног суда указујући да и сам другостепени суд у образложењу наводи да тужилац у време оснивања туженог није могао пренети права својине на туженог на предметним непокретностима будући да је његова имовина у време оснивања туженог била у статусу друштвеног капитала, па је био овлашћен само да врши пренос права коришћења друштвене својине на зависно предузеће, што је и учинио оснивањем туженог као деоничарског друштва. Ово са разлога што појам права коришћења друштвене својине у себи садржи сва својинска овлашћења управљања, коришћења у ужем смислу и располагања, што је еквивалент својини у грађанскоправном смислу. Одлуком о оснивању туженог од 25.05.1992.године, претходник тужиоца је поделом своје имовине у смислу члана 145Б тадашњег Закона о предузећима основао туженог као зависно деоничарско друштво чији је једини оснивач правни претходник тужиоца. Одредба члана 145Б тада важећег Закона о предузећима („Службени гласник СФРЈ“ бр. 77/88, 40/89, 46/90 и 61/90) омогућавала је предузећу да поделом дела своје имовине оснује два или више нових предузећа, а за уложену имовину дужно је да обезбеди деонице новооснованих предузећа по основу којих учествује у управљању тим предузећима. Према члану 95. истог закона уплата деоница у стварима, правима и готовом новцу морају бити такве да омогућавају деоничарском друштву да њима слободно и трајно располаже од момента њиховог уписа у деоничке књиге. На основу члана 99. истог закона деоничари немају право повраћаја средстава која су уплатили на име куповине деоница осим изузетка из члана 97. истог закона ако деоничари не уплате деонице у року, што овде није случај. Како је још у току првостепеног поступка неспорно утврђено да је тужени тужиоцу издао деонице на име противвредности уложеног капитала, те да је тужилац био једини деоничар туженог, правилан је закључак другостепеног суда да је оснивањем туженог исти стекао право управљања, коришћења у ужем смислу и располагања спорним покретним и непокретним стварима, што су све својински атрибути, с тим да та имовина и даље има облик друштвене својине. Овакав закључак потврђује и одлука тужиоца о промени организовања туженог од 28.06.2000.године, којом се потврђује право туженог да трајно располаже основним капиталом, кога између осталог чине и средства које је оснивач, претходник тужиоца уступио друштву према акту о оснивању. Како је тужилац оснивањем туженог на истог пренео право коришћења објеката и средстава у друштвеној својини са свим атрибутима

тог права, које подразумева управљање, коришћење и располагање истим, неоснован је његов захтев за утврђење права својине над истим објектима и средствим, а самим тим и захтев за излучење из стечајне масе туженог.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану, применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**